

{jcomments on}2010. január 25. 08:14

KÉTBODONY | II. Rákóczi Ferenc lovas szobrát avatták fel szabadságharc 300. évfordulója alkalmából.

Háromszáz éve hadszíntérré változott a kis falu határa: a magyar nép történelmének legdicsőbb fejezete, a Rákóczi-szabadságharc utolsó jelentősebb hadművelete itt zajlott le.

A jeles évforduló alkalmából a helyiek vasárnap újabb emlékállítással adóztak a hős elődök áldozatvállalásának: a faluszéli emlékparkban, ott, ahonnan messzire ellátni, II. Rákóczi Ferenc lovas szobrát avatták fel, méltó ünnepségen.

Nagy idők történéseinek tiszteletére visszaforgatva a történelem kerekét, ökumenikus istentisztelettel, az evangélikus templomban kezdődött az emlékezés. Ezután a napsütötte kis parkban gyülekeztek a vendégek, akik elsőként Holes Imre, polgármester bevezető gondolatait, köszöntését hallgatták meg. A faluvezető külön üdvözölte Balla Mihály, Lombos István, és Becsó Zsolt, országgyűlési képviselőket, a környező kisebb települések, valamint Szécsény és Balassagyarmat vezetőjét, képviselőit.

Röviden szólt arról, hogy az 1993-ban önállósult község honnan is indult, s milyen jeleit adta eddig a hagyományápolásnak, majd elismerését fejezte ki mindazoknak, akik hosszú hónapok óta a romhányi csata háromszázadik évfordulójára készültek. Köszönetet mondott a szoborállítás anyagi kiadásaihoz járuló helyi vállalkozóknak, s azoknak a helyieknek is, akik ingatlanrésszel és más felajánlással segítettek a park kialakítását.

Az elismerés hangján említette a romhányiak ünnepét, s jelezte: – nem akarjuk elvenni ezt tőlük: részt akarunk venni mi is az emlékek gyűjtögetésében. Hiszen ugyanannyira kétbodonyi is az 1710 január 22-i ütközet, mint amennyire romhányi.

Ágyúszó dördült a csata emlékére, a következő percekben pedig Holes Imre és Bagyinszki Ferencné helyi képviselő, helytörténész leleplezte Rákóczi Ferenc lovas szobrát, Koltai László művét. A faluvezető – bemutatva a művészt – méltatta az alkotói munkát, amelynek során a százötven éves, salgótarjáni erdőből származó tölgy egyetlen tömbjéből formázta meg a lovon ülő fejedelmet.

„Kinek emlékére lángolunk és könnyezünk” – hangzott az utolsó sora Petőfi Sándor: Rákócziról

írt verse részletének, amit az ima után Molnár András tolmácsolt. Pusztabodony volt akkor a helység neve, ahol a Vérhegy elnevezése, kuruc sírok is mementói a hadműveletnek, melynek előzményeire, menetére ünnepi beszédében Póder Pál, a helyi Rákóczi emlékbizottság elnöke így tekintett vissza: – Minden, magát magyarnak tartó, hazája történelmét elfogadó emberben – főleg a fiatalokban felmerülhet, hogy mi volt az a három évszázaddal ezelőtti történésorozat ami olyan jelentőséggel bír még ma is, hogy emlékhelyek kialakítására késztet? Nem kell különösebben kutatnunk ennek az okát. Nem került el bennünket a szabadságharc és annak eszmeisége sem, ami három évszázaddal korábban, 1703-ban ezzel a kiáltvánnyal kezdődött: A kiáltvány nem maradt válasz nélkül. II. Rákóczi Ferenc megkapta a néptől a legnagyobb erőt: a bizalmat, hitet, a kuruc vitézséget, és a magyar emberek hazaszeretetét – fogalmazott Póder Pál.

S azzal folytatta: – a harcba állók egységes gondolata tettekre szólított minden igaz magyart és csatasorba állt jobbágy, nemes. A gyors mozgású kuruc egységek Esze Tamás, Ocskai László, Bercsényi és még mások vezetésével sorra szabadították fel a kisebb, nagyobb falvakat, városokat. Másfél év alatt a hiányosan felszerelt kuruc sereg nagyrészt már elfoglalta Dunántúlt. Továbbiakban nagy szükség lett volna jelentősebb külső segítségre is, ami azonban az európai országok eltérő érdekei miatt elmaradt. 1710 január 22-i összecsapás egy átkaroló hadművelet elgondolásának részeként indult, azért volt fontos, mert esélyt adhatott volna a megkopott harci morál helyreállítására, a kuruc csapatok előnyös, hatékony átszervezésére, a császári haderő (a labancok) előnyomulásának lényeges lassítására és lendületének megtörésére. A heves ütközet nem tartott sokáig, rövid idő alatt váltották egymást sikerek és sikertelenségek. Nem számolta fel a labancok fő erőit, még el sem érte azokat. A kurucok táborában megmutatkoztak a harcvezetés hibái, az ellátás nehézségei. Nagy problémát jelentett a széthúzás, a köztes vezetők elbizonytalanodása, tétlensége. A pár kilométerre táborozó császári erők szándékát nem tudta megváltoztatni. A kialakult pestisjárvány, a hideg téli idő, ellátási és morális gondok még tovább rontották a csapatok egységét, Rákóczi külpolitikai erőfeszítései sem jártak jelentős eredménnyel – érzékeltette a küzdelem kimenetelét befolyásoló tényezőket.

Póder Pál, hangsúlyozva: az ilyen események, az igaz hazafiság tettei soha sem felejtődhetnek el! Végül Rákóczi nemes gondolatait idézte Vallomások című írásából: „jót tettem a szegényekkel, a balsorsot erős lélekkel viseltem. A sikerek nem tettek elbizakodottá, a közérdeket a magánérdekeim elé helyeztem. Adott szavaimat szentül megtartottam, Cselekedeteimet az igazság vezérelte. Becsó Zsolt, országgyűlési képviselő, a megyei közgyűlés elnöke egyebek annak a gondolatának adott hangot az emlékünnepeken, hogy mindig felemelő érzés a társadalmi haladás, a nemzet függetlensége mellett elkötelezett elődeinkre emlékezni.

Mint mondta, a kétbodonyiak is méltán lehetnek büszkék településük múltjára, amely a honfoglalás előtti korba nyúlik vissza. Átvészelték a történelem viharait: a tatárjárást, a török hódoltságot. A falu többször néptelenedett el, és mindig újjászületett, s a mai nehéz időkben is keresik a boldogulás útját a hagyományteremtéssel, idegenforgalmi lehetőségek kiaknázásával.

– A mai szoboravatás is bizonyíték arra, hogy nem felejtik el hős elődeik emlékét. Drága kincsként őrzik, és hagyományozzák újabb nemzedékekre – fogalmazott, s felidézte II. Rákóczi Ferencnek, nemzeti történelmünk egyik legfényesebb csillagának alakját, életének állomásait, kiemelve a szabadságharc zászlóbontását, a vezérlő fejedelem tetteit, hadvezéri és más erényeit.

Szavai szerint a nyolc évig tartó Rákóczi szabadságharc a magyar nép történetének legdicsebb lapjai közé tartozik. Közös feladatunk, hogy a Rákóczi-szabadságharc emléke méltón éljen bennünk, azért is, mert Nógrád megye a szabadságharc több fontos eseményének színhelye volt.

– Azt kívánom, hogy mielőbb adassék meg a magyar nemzetnek, hogy II. Rákóczi fejedelemhez hasonló tiszta lelkű, hívő és igazságkereső államférfi álljon a szegény, meggyötört országunk élére – mondta végül a megyei közgyűlés elnöke, s Rákóczi szavaival búcsúzott: „Isten az igaz ügyet nem hagyja el!”

Forrás: <http://www.nport.hu/nograd/kozelet/agyu-dordult-a-csatamezo-emlekhelyen-283024>